

Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2014*

«Άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας — Οδηγία 2003/4/ΕΚ — Κύρος — Πρόσβαση του κοινού σε περιβαλλοντικές πληροφορίες — Εξαίρεση από την υποχρέωση δημοσιοποίησης περιβαλλοντικών πληροφοριών εάν η δημοσιοποίηση θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά τη δυνατότητα κάθε προσώπου να τύχει δίκαιης δίκης — Προαιρετικότητα της εξαίρεσης αυτής για τα κράτη μέλη — Άρθρο 6 ΣΕΕ — Άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη»

Στην υπόθεση C-329/13,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής απόφασης δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Unabhangiger Verwaltungssenat Wien (Αυστρία) με απόφαση της 12ης Ιουνίου 2013, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Ιουνίου 2013, στο πλαίσιο της δίκης

Ferdinand Stefan

κατά

Bundesministerium fur Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Safjan, πρόεδρο τμήματος, A. Prechal (εισηγήτρια) και K. Jurimae, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jaaskinen

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο F. Stefan, ο οποίος εκπροσωπεί ο ίδιος τον εαυτό του,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,
- η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Γ. Καρυσιαδη,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους C. Diego και S. Menez,
- η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Meyer-Seitz και τον C. Hagerman,
- το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους L. Visaggio και P. Schonard,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

- το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τους J. Herrmann και M. Moore,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την L. Pignataro-Nolin και τον H. Krämer,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, σύμφωνα με το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά το κύρος και την ερμηνεία της οδηγίας 2003/4/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για την πρόσβαση του κοινού σε περιβαλλοντικές πληροφορίες και για την κατάργηση της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 41, σ. 26).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του F. Stefan και του Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft (Ομοσπονδιακού Υπουργείου Γεωργίας και Δασοπονίας, Περιβάλλοντος και Διαχειρίσεως Υδάτινων Πόρων, στο εξής: Bundesministerium) σχετικά με την άρνηση του τελευταίου να παράσχει στον F. Stefan περιβαλλοντικές πληροφορίες.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το άρθρο 2 της οδηγίας 2003/4, που φέρει τον τίτλο «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:
«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:
1) “Περιβαλλοντική πληροφορία”: οποιαδήποτε πληροφορία σε γραπτή, οπτική, ακουστική, ηλεκτρονική ή άλλη υλική μορφή, σχετικά με:
α) την κατάσταση των στοιχείων του περιβάλλοντος, όπως [...] το νερό [...]
[...].»
- 4 Το άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας, που φέρει τον τίτλο «Πρόσβαση σε περιβαλλοντικές πληροφορίες κατόπιν αίτησης», προβλέπει στην παράγραφο του 1 τα εξής:
«Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι οι δημόσιες αρχές υποχρεούνται, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας, να παρέχουν τις περιβαλλοντικές πληροφορίες που κατέχονται από τις ίδιες ή για λογαριασμό τους σε όποιον υποβάλλει σχετική αίτηση και χωρίς ο αιτών να οφείλει να επικαλεσθεί οιοδήποτε συμφέρον.»
- 5 Το άρθρο 4 της ως άνω οδηγίας, που φέρει τον τίτλο «Εξαιρέσεις», ορίζει στην παράγραφο του 2:
«Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν την απόρριψη αιτήσεων περιβαλλοντικών πληροφοριών εάν η δημοσιοποίηση των πληροφοριών αυτών θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά:
[...]
γ) τη λειτουργία της δικαιοσύνης, την δυνατότητα κάθε προσώπου για δίκαιη δίκη [...]

[...]».

Το αυστριακό δίκαιο

6 Ο ομοσπονδιακός νόμος για την πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες [Bundesgesetz über den Zugang zu Informationen über die Umwelt (Umwelteinformationsgesetz), *BGBI.* 495/1993], όπως ίσχυε κατά την ημερομηνία των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης (στο εξής: UIG), αποσκοπεί στη μεταφορά της οδηγίας 2003/4.

7 Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του UIG, είναι ελεύθερη η πρόσβαση στις πληροφορίες που αφορούν, μεταξύ άλλων, την κατάσταση των στοιχείων του περιβάλλοντος, όπως το νερό.

8 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του UIG έχει ως εξής:

«Οι περιβαλλοντικές πληροφορίες πλην εκείνων που απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρέπει να παρέχονται στο μέτρο που η δημοσιοποίησή τους δεν μπορεί να επηρεάσει αρνητικά:

[...]

7. τη λειτουργία της δικαιοσύνης, τη δυνατότητα κάθε προσώπου για δίκαιη δίκη [...]».

Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

9 Κατά το πρώτο μισό του Νοεμβρίου του 2012, ισχυρές βροχοπτώσεις προκάλεσαν την υπερχειλίση του Drau στο αυστριακό τμήμα του ρου του ποταμού αυτού. Μεγάλες πλημμύρες προκάλεσαν σημαντικές υλικές ζημιές, ιδίως στις οικιστικές ζώνες που γειτνιάζαν προς τις όχθες του ποταμού αυτού.

10 Κατόπιν ισχυρισμών, που δημοσιεύθηκαν στον Τύπο, ότι ο εσφαλμένος χειρισμός των υδατοφρακτών είχε συμβάλει σημαντικά στην πρόκληση των πλημμυρών, η Staatsanwaltschaft Klagenfurt (Εισαγγελία Klagenfurt) κίνησε ποινική διαδικασία έρευνας εις βάρος ιδίως του χειριστή των εν λόγω υδατοφρακτών.

11 Επιζητώντας να λάβει πληροφορίες προς αποσαφήνιση των συνθηκών υπό τις οποίες επήλθε η υπερχειλίση αυτή, ο F. Stefan απηύθυνε, στις 26 Νοεμβρίου 2012, αίτηση στο Bundesministerium προκειμένου να του παρασχεθούν πληροφορίες σχετικά με τις στάθμες και τους όγκους ροής του Drau στο ύψος των μονάδων ηλεκτροπαραγωγής Rosegg-St Jakob, Feistritz-Ludmannsdorf, Ferlach-Maria Rain και Annabrücke για το διάστημα από 30 Οκτωβρίου 2012 έως 12 Νοεμβρίου 2012.

12 Με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2013, το Bundesministerium αρνήθηκε να παράσχει τις εν λόγω πληροφορίες. Η άρνηση αυτή είχε ιδίως ως αιτιολογία το ότι η δημοσιοποίηση των ζητηθεισών πληροφοριών θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά την κινηθείσα ποινική διαδικασία και να παραβιάσει τη δυνατότητα των ενδιαφερομένων να τύχουν δίκαιης δίκης, οπότε, μέχρι την περάτωση της ως άνω ποινικής διαδικασίας, δεν ήταν δυνατόν να παρασχεθούν αυτές οι περιβαλλοντικές πληροφορίες.

13 Το αιτούν δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε προσφυγή κατά της εν λόγω απορριπτικής αποφάσεως, εκθέτει ότι το αυστριακό δίκαιο δεν επιτρέπει να απορριφθεί η αίτηση του F. Stefan περί παροχής των ζητηθεισών πληροφοριών για τον λόγο ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, σημείο 7, του UIG, διότι, κατά τη διάταξη αυτή, ο επίμαχος λόγος απορρίψεως δεν ισχύει για τις περιβαλλοντικές πληροφορίες οι οποίες εμπίπτουν στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του ως άνω νόμου και τις οποίες αφορά η από 26 Νοεμβρίου 2012 αίτηση του F. Stefan. Κατά το εν λόγω

δικαστήριο, ο Αυστριακός νομοθέτης προέβη έτσι μόνο σε περιορισμένη χρήση της ευχέρειας την οποία παρέχει στα κράτη μέλη το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/4 προκειμένου να θεσπίσουν ρυθμίσεις για την άρνηση δημοσιοποίησης των περιβαλλοντικών πληροφοριών.

- 14 Το αιτούν δικαστήριο φρονεί όμως ότι, παρά το γεγονός ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, του UIG υποχρεώνει την αρμόδια εθνική αρχή να ανταποκριθεί στην αίτηση του F. Stefan, αποδεικνύεται ότι η παροχή των ζητηθέντων στοιχείων θα είχε δυσμενείς συνέπειες όσον αφορά τη δυνατότητα του χειριστή των επίμαχων υδατοφρακτών να τύχει δίκαιης δίκης κατά την έννοια του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, ή του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 15 Κατά το εν λόγω δικαστήριο όμως, εφόσον η οδηγία 2003/4 δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να απορρίψουν μια αίτηση προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες στις περιπτώσεις που η δημοσιοποίηση των πληροφοριών αυτών θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά τη δυνατότητα κάθε προσώπου να τύχει δίκαιης δίκης, αλλά τούτο απλώς επιτρέπεται από το άρθρο της 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', η ως άνω οδηγία επιτρέπει στα κράτη μέλη να λαμβάνουν μέτρα ασυμβίβαστα προς τα θεμελιώδη δικαιώματα που προστατεύονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με συνέπεια να μη συνάδει προς το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη.
- 16 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Unabhängiger Verwaltungssenat Wien αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Επί του κύρους της οδηγίας [2003/4]: είναι ισχυρή η [ως άνω οδηγία] στο σύνολό της ή αν είναι ισχυρά όλα τα τμήματα αυτής, ιδίως, υπό το πρίσμα των επιταγών του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του [Χάρτη];
- 2) Επί της ερμηνείας της οδηγίας [2003/4]: Σε περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί το κύρος της οδηγίας [2003/4] στο σύνολό της ή το κύρος τμημάτων της οδηγίας [2003/4], κατά πόσον και υπό ποιες προϋποθέσεις συνάδουν οι διατάξεις της ως άνω οδηγίας προς τις διατάξεις του [Χάρτη] και προς τις επιταγές του άρθρου 6 ΣΕΕ;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 17 Δυνάμει του άρθρου 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν ερώτημα που υποβάλλεται με αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι ταυτόσημο με ερώτημα επί του οποίου το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί, όταν η απάντηση σε τέτοιο ερώτημα μπορεί να συναχθεί σαφώς από τη νομολογία ή όταν δεν υπάρχει καμία εύλογη αμφιβολία ως προς την απάντηση που προσήκει στο υποβληθέν με αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ερώτημα, το Δικαστήριο, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί οποτεδήποτε να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.
- 18 Η εν λόγω δικονομική διάταξη πρέπει να εφαρμοσθεί στην υπό κρίση υπόθεση.

Επί του παραδεκτού

- 19 Η Γαλλική Κυβέρνηση εκφράζει αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, εφόσον, κατά την ως άνω Κυβέρνηση, τα ερωτήματα που θέτει το αιτούν δικαστήριο δεν είναι λυσιτελή για την επίλυση της ενώπιόν του διαφοράς.

- 20 Κατά την εν λόγω κυβέρνηση, η διαφορά της κύριας δίκης δεν θα είχε διαφορετική έκβαση αν η αυστριακή νομοθεσία προέβλεπε ότι ο λόγος ο οποίος αντλείται από τη δυνατότητα κάθε προσώπου να τύχει δίκαιης δίκης είχε εφαρμογή στην παροχή περιβαλλοντικών πληροφοριών όπως οι στάθμες και οι όγκοι ροής του ποταμού Drau εν προκειμένω.
- 21 Ειδικότερα, στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, ικανή να επηρεάσει αρνητικά τη δυνατότητα του προσώπου κατά του οποίου κινήθηκε ποινική διαδικασία να τύχει δίκαιης δίκης δεν είναι αυτή καθεαυτή η παροχή των ως άνω πληροφοριών, αλλά η καταχρηστική χρησιμοποίηση των πληροφοριών αυτών που θα μπορούσε να γίνει από τα ΜΜΕ.
- 22 Όμως, κατά την ως άνω κυβέρνηση, η οποία παραπέμπει συναφώς στις σκέψεις 110 έως 112 της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου *Ressiot κ.λπ. κατά Γαλλίας* (αριθ. 15054/07 και 15066/07, 28 Σεπτεμβρίου 2012), η αρχή του δικαιώματος δίκαιης δίκης δεν αντιτίθεται στη δυνατότητα των ΜΜΕ να δημοσιοποιούν αξιόπιστες και ακριβείς πληροφορίες, οι οποίες θεμελιώνονται σε ορθά πραγματικά περιστατικά συνδεδόμενα με εκκρεμή ποινική δίκη, στο μέτρο που τα ΜΜΕ λαμβάνουν υπόψη την αρχή αυτή στο πλαίσιο των όσων εκθέτουν.
- 23 Υπό περιστάσεις όμως όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, δεν αποδεικνύεται ότι υπάρχει κίνδυνος να θίγει το δικαίωμα δίκαιης δίκης εξαιτίας της διαδόσεως των επίμαχων περιβαλλοντικών πληροφοριών, καθόσον μάλιστα δεν πρόκειται για πληροφορίες ικανές από μόνες τους να ενοχοποιήσουν το εν λόγω πρόσωπο.
- 24 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η αίτηση εθνικού δικαστηρίου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτη μόνον εάν προκύπτει προδήλως ότι η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης την οποία ζητεί το εθνικό δικαστήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή επίσης όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να απαντήσει λυσιτελώς στα ερωτήματα που του υποβάλλονται (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση *Belvedere Costruzioni*, C-500/10, EU:C:2012:186, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 25 Η επιχειρηματολογία όμως της Γαλλικής Κυβερνήσεως όσον αφορά το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως βασίζεται στην προκειμένη ότι η δημοσιοποίηση περιβαλλοντικών πληροφοριών, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, δεν συνιστά προσβολή του δικαιώματος δίκαιης δίκης κατά την έννοια του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη.
- 26 Μια τέτοια εκτίμηση όμως εμπίπτει στην αρμοδιότητα του αιτούντος δικαστηρίου. Εξάλλου, η εκτίμηση αυτή προϋποθέτει την ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως του Χάρτη, για την οποία το ως άνω δικαστήριο δεν ερωτά το Δικαστήριο στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.
- 27 Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προδήλως προκύπτει ότι τα ερωτήματα δεν έχουν καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης ή ότι το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως.
- 28 Επομένως, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 29 Με τα ερωτήματά του, που πρέπει να συνεξετασθούν, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινισθεί, κατ' ουσίαν, αν η οδηγία 2003/4 είναι έγκυρη υπό το πρίσμα των άρθρων 6 ΣΕΕ και 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη.

- 30 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 51, παράγραφος 1, του Χάρτη, τα κατοχυρούμενα από τον Χάρτη θεμελιώδη δικαιώματα πρέπει να γίνονται σεβαστά όταν εθνική κανονιστική ρύθμιση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης (βλ., επ' αυτού, απόφαση Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, σκέψη 21).
- 31 Εξ αυτού συνάγεται ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να τηρούν, ειδικότερα, το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη όταν εφαρμόζουν την οδηγία 2003/4.
- 32 Όσον αφορά το ζήτημα αν η ως άνω οδηγία και, ειδικότερα, το άρθρο της 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', επιτρέπουν στα κράτη μέλη να μην τηρούν την ως άνω υποχρέωση η οποία απορρέει από το πρωτογενές δικαίο της Ένωσης, υπενθυμίζεται ότι ένα κείμενο του παραγωγού δικαίου της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύεται, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπο σύμφωνο προς τις διατάξεις των Συνθηκών και τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Lietuvos geležinkeliai, C-250/11, EU:C:2012:496, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 33 Καθόσον όμως αναφέρεται στη δυνατότητα κάθε προσώπου να τύχει του δικαιώματος δίκαιης δίκης, το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', της οδηγίας 2003/4 επιτρέπει στα κράτη μέλη να προβλέψουν εξαίρεση από την υποχρέωση δημοσιοποίησης περιβαλλοντικών πληροφοριών ακριβώς για να τους παράσχει τη δυνατότητα, αν οι συνθήκες το επιβάλλουν, να τηρούν το προβλεπόμενο στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη δικαίωμα δίκαιης δίκης.
- 34 Εξάλλου, ακόμη κι αν υποθεθεί ότι το κράτος μέλος δεν προβλέπει μια τέτοια εξαίρεση στη νομοθεσία του για τη μεταφορά της οδηγίας 2003/4, ενώ τούτο θα επιβαλλόταν από τις περιστάσεις προκειμένου να τηρηθεί το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, υπενθυμίζεται ότι εν πάση περιπτώσει τα κράτη μέλη υποχρεούνται να χρησιμοποιούν το περιθώριο εκτιμήσεως που τους απονέμεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', της ως άνω οδηγίας κατά τρόπο σύμφωνο προς τις απαιτήσεις οι οποίες απορρέουν από το εν λόγω άρθρο του Χάρτη (βλ., επ' αυτού, απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-540/03, EU:C:2006:429, σκέψη 104).
- 35 Εφόσον όμως όλες οι αρχές των κρατών μελών, στις οποίες περιλαμβάνονται και τα διοικητικά και τα δικαιοδοτικά όργανα, βαρύνονται με την υποχρέωση να διασφαλίζουν, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους, την τήρηση των κανόνων του δικαίου της Ένωσης, τα εν λόγω αυτά όργανα υποχρεούνται, σε υποθέσεις όπως αυτές της κύριας δίκης, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, να διασφαλίζουν την τήρηση του θεμελιώδους δικαιώματος που κατοχυρώνεται από το εν λόγω άρθρο (βλ., επ' αυτού, απόφαση Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, σκέψη 64).
- 36 Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί να γίνει δεκτή ερμηνεία βάσει της οποίας η οδηγία 2003/4 επιτρέπει στα κράτη μέλη να θεσπίζουν μέτρα ασυμβίβαστα προς το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη ή προς το άρθρο 6 ΣΕΕ. Κατά συνέπεια, για τον λόγο αυτό, δεν τίθεται ζήτημα κύρους της ως άνω οδηγίας υπό το πρίσμα των δύο αυτών διατάξεων.
- 37 Βάσει των ανωτέρω, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι από την εξέτασή τους δεν προέκυψε κάποιο στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος της οδηγίας 2003/4.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 38 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόμπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (ένατο τμήμα) αποφαινεται:

Από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψε κάποιο στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος της οδηγίας 2003/4/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για την πρόσβαση του κοινού σε περιβαλλοντικές πληροφορίες και για την κατάργηση της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου.

(υπογραφές)